

Скупштина слободне Србије са великим непокојем и огорчењем саосећа са патњама болесних људи у дугим редовима испред здравствених установа, а сведоци смо и надљудских напора здравствених радника да се помогне том несрећном народу. Ова истинска драма има своје узроке, а дужни смо да бар покушамо да их сагледамо.

Прво, **режим је оклевао да предузме неопходне мере у септембру и октобру. Страх од економских губитака није имао оправдања**, јер ће губици у животима и новцу бити много већи због овако масовног расејавања вируса, непотребно насталог пасивношћу власти.

Друго, **Кризни штаб је већ трећи пут и стручно и етички омануо**. У првом таласу сноси кривицу због непрепознавања опасности (сетимо се оног церекања 26. фебруара) и, следствено, неблаговремене набавке тестова и опреме, уз кривотворење бројева и скривање стварног стања. Други талас је настао јер је чак и медицински део Кризног штаба послушно прихватио да припрема избора буде важнија од здравља људи и њихових живота. У трећем таласу је пресудила „молба“ вође владајуће партије да се не гаси ноћни живот.

Треће, у савременом свету **режими у којима један човек одлучује о свему у држави тешко функционишу и у идеалним условима. Када настану ванредне околности, неминовно се испољавају знаци колапса**

Четврто, **цео наш друштвени систем почива на пирамиди изграђеној на беспоговорној послушности.** Покорни директори, најчешће у в. д. стању, бирају начелнике и шефове по својој слици и прилици. Они немају иницијативу, чекају одлуке с врха, не уживају ни стручни, ни морални углед у колективу, а неспособни су и да организују процес рада на оптималан начин.

Пето, **резултат датих околности је да се здравствени радници, уз малобројне изузетке, сатиру на послу, а ефекти су испод очекивања због лоше организације.**

Шесто, **тачно је да грађани не прихватају беспоговорно савете и захтеве власти, оличене у Кризном штабу. Међутим, цинично је пребацивати на њих кривицу.** Они су сведоци недоследних, контрадикторних и повремено нелогичних порука које су им упућивали представници здравствених власти. Уз то, људи су већ 30 година жртве катастрофалне државне политике која их је увлачила у војне, моралне и економске поразе. Научени су да не верују слаткоречивој мангупарији и опрезни су чак и када им човек жели добро.

Остаје нам да, већ деценијама навикнути на поразе, и ову невољу прегурамо по много већој цени него што је требало и могло да буде.

Добро би било ако бисмо бар из садашњег трагичног искуства извукли неку корисну поуку.

(Скупштина слободне Србије)